

Eddy van Vliet (1942–2003) je študiral pravo in postal odvetnik, objavil je tudi ogromno pesniških zbirk, ki so jih njegovi kolegi in kritiki zelo cenili. V nekaterih svojih delih se je naslanjal na družinske odnose in s poetičnimi izrazi slikal zelo čustvene podobe.

Eddy van Vliet

Cesta se je vila s hriba

Cesta se je vila s hriba. Mi smo lebdeli.
Težnost je bila iz prejšnjega življenja,
ko smo se sprijaznili z obstoječim
in je prihodnost trdno visela v sobi.

Žetev, ki jo je dolina držala v rokah,
je bila iz koruze, poljskih šopkov in sladkorne pese.
Z brutalnostjo milijonarjev smo smešili
metafore, ki nam jih je ponujala narava.

Javno sramotili sončnico, ker je tudi ona
usmerjala k sreči, ki je bila kot na dlani.
Tudi Bogu ni bilo prizanešeno, ko nas je
iz vasi prosil za pozornost:

Hlapec, ki nam je s svojimi zvonovi oznanjal
zaton večera in silno grajajoče naganjal
ptice v drevje. Cesta se je vila naprej.

Trg se je potrpežljivo pripravljaj na
mrak, izgubo svojih kotičkov
in na naše šaljivo ugibanje imen zvezd.

Iz: Eddy van Vliet, *Het ongelyk van Heracleitos*. Landgraaf, Uitgeverij Herik, 1991, str. 8.

Eddy van Vliet

Kar je zbledelo ležalo v trgovini, sem,
na ukaz ljubezni, pobarval v svečan obed.
Solata je spet dobila moč, jabolko se je težko ločilo
od veje, rdečina ribeza je bila kot sveže polakirana.

Bila je tako južna opoldanska ura, da je bil čudež,
da je špecerist imel odprta svoja vrata.
Kupila sva francosko štruco za v pečico.
Melona, klobasa in Bleu de Bresse so se,

na ukaz ljubezni, udobno namestili v škrnicelj.
Pri namiznem vinu sva povrhu dobila nežno
obarvan kozarec. Špecerist je razumel, da je najin
pozni zajtrk imel opraviti z njegovo mladostjo.

Ob vodi je spal brodnik. Midva sva jedla.
Manet je prišel mimo in določil mojo naivnost:
sliko, na kateri nisem vedel, da si vedno
spala v svojih laseh in ljubila izključno sebe.

Iz: Eddy Van Vliet, *Het ongelijk van Heracleitos*, str. 9.